



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

V. De Origine ac propagatione ejusdem Marianæ Confraternitatis in
Europa.


[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

Postremo, quotiescunq; meminerunt hujus Confraternitatis Summi Pontifices, qui eam in Occidente varijs Apostolicis indultis, & gratijs illustrarunt, uti CLEMENS VII. GREGORIUS XIII. & PAULUS V. semper in suis Apostolicis Bullis seu Diplomatum exhibent hujus habitum seu Scapulare; secus vero illi, qui eandem in Oriente similibus gratijs ornarunt: uti videre est in Bulla superiore SIXTI IV. ex quo presumendum videtur ac deducendum, solitum non fuisse dictum habitum gestari in Oriente à Confratribus nostris. Quamquam alijs illis contingere potuisset hoc ipsum, quod Religiosis nostris, qui dictum habitum etiam in Oriente gestarunt, uti supra ostensum fuit; ad eum modum, quo de Iride seu arcu caelesti loquuntur Doctores in illud Genesis: *Arcum meum ponam in nubibus, & erit in signum foederis. Ponam, inquit, non absolute, ut existat, quandoquidem praecesserat jam pridem arcus caelestis diluvium; sed ut modò sit in signum foederis, quod DEUS hic contrahit cum Patriarcha Noë, &c. cujus ante signum haud erat.*

In quo Marianum Scapulare cum arcu caelesti conveniat?

CAPUT V.

De Origine ejusdem Mariana Confraternitatis ac propagatione in Europa.

TRANSITVRO Sacro Carmeli Ordine in Europam ex Syria, alijsq; Orientis partibus, ob Barbarorum continuas infestationes, gravissimasq; persecutiones, uti S. Cyrillus III. à S. Bertholdo dicti Ordinis Generalis, oraculo didicerat divino, praemissi sunt aliquot è monte CARMELO Religiosi, primò quidem in Cyprum, deinde in Angliam, & alias Europae partes: sive aurem hoc contigerit circa annum Domini 1191. juxta supplicationem Polydori Virgilij, quando Richardus Anglorum Rex, absolutà sacrâ expeditione, è terra sancta rediturus in Angliam, solvit Accone: sive potiùs ac veriùs aliquot post annis, videlicet 1212. ut tradit Thomas Bradlaus, sive Scropus Episcopus Dromorensis in Hibernia, *Tract. de fundatione, antiquitate, &c. Ord. Carmelitarum cap. 2.* Catalogus Scriptorum Britanniae, Magnum Speculum Ordinis, fol. 60. alijsq; complures Ordinis Historiographi. Certum nihilominus est Marianum nostrum Ordinem majori ex parte perseverasse in CARMELO monte,

31.

Carmelita gravissimas à Sarracenis in Oriente persecutiones patiuntur. *in Hist. Anglican. lib. 14.*

Quo tempore in Occidentem migraverint à

monte, nativo solo, alijsq; Provincijs Orientis usq; ad ultimam & totalem ruinam civitatis Aconensis, quæ contigit circa annum Domini 1290; tamen, uti dictum est, aliqui, maxime ex partibus Occidentis oriundi, qui in CARMELO parthenium S. ELLÆ assumpserant institutum, jam ante in Europam transferint.

B. SIMONIS STOCH compendiosum elogium ex Paleouyd.

Non absumili encomio illum extollit Abraham Bzovius Tom. XIII. *Annal. Eccl. ad an. Christi 1217. n. 13.*

32.

lib. de Scapulari Mariano. I. part. cap. I.

S. Simon Stoch nobili, sive Regiâ, juxta alios, prosapiâ in Angliâ ortus.

lib. de Noë cap. 4. Fuit ab infantia cul-

Fuit autem in diebus illis, ut verbis Paleonydori utamur, in Angliâ quidam solitarius in trunco solus residens, DEO acceptissimus, nomine SIMON, natione Anglicus, spiritu Prophetiæ clarus. Hic prænoscens Carmelitarum in Angliam adventum, dimissa solitudine, regnum Anglicanum, velut sidus, verbo pariter & exemplo illustrans, perambulabat. Hic post assumptionem Ordinis nostri habitum, in tantum scientiâ & vitâ cæteros fratres prævit, ut in Capitulo Generali in Angliâ celebrato, in Generalem Ordinis Priorem eligeretur. Erat enim compositis moribus, charitate fervens, in societate mansuetus, foris ad patientiam, ad miserandum pronus, eloquentissimus, tam vehemens, tam efficax quoq; divinorum eloquorum enucleator, ut Anglorum animos à vitijs ad virtutes mirabiliter commutaret. In judicio certus, & eloquio modestus, strenuus in agendis, humilibus & minoribus se blandum, pœnitentibus benignum, rigidum superbis, & inflexibilem reddens obstinatis. Fuit autem electus ultimo anno INNOCENTII Papæ III Et hæc quidem Paleonydorus lib. 3. de antiquit. & sanctimonia Eremitar. mont. Carmel. Cap. 7.

QUIA verò ab hoc sanctissimo, laudatissimoque viro inchoata aut propagata fuit Mariana Confraternitas Ordinis nostri in Europa, de quo in hoc capite inquiritur: ideo ad plenioram rei intelligentiam, operæ pretium erit vitam ejus sanctissimam, è pluribus ac probatissimis quibusque authoribus, à R. P. Theophilo Raynaudo collectam, compendiosè referre.

Natus est B. SIMON in majoris Britannicæ toto Orbe divisæ Provincia, cui nomen *Cantia*. Parentes habuit genere nobiles. Nec defuit, qui pro usu aliquorum, insignes quosque gentis viros à Regiâ necessitudine celebrandi, eum in Regiam prosapiam transcriberet. Quod tamen decus carnis hominibus magnum, sanctis DEI nullo est loco; qui sciant veram nobilitatem non ad majorum apices, etiam regios, esse admetiendam: sed ad virtutes, quas interni hominis sublime genus atque prosapiam indigitavit S. Ambrosius. Cœlestem hanc nobilitatem exhibuit, jam ab infantia B. SIMON, animo jam tunc ad divina propensissimo; & secundum DEUM B. MARIÆ,

RIÆ, Matris eunctorum viventium, studiosissimo. Vix duodennis, exemplo Baptistæ, è paternis laribus secessit in Eremum: ubi domus illi fuit cavus arboris truncus, vnde illi cognomentum *Stock*: quæ vox, Britannis *truncum* sonat. Arborem produnt fuisse quercum annosam; cujus cavum cum adjacente solo, dumis aculeatis inhorrescebat. Hæsit eo in loco vir DEI per annos non paucos, herbis in solo inculto spontè nascentibus, ac pomis sylvestribus famem sedans: sitim verò restinguens frigidâ, ad testandam DEI magnificentiam (ut Philo *a.* disserit) etiâ in avia eremo ac tesquis scaturiente. Fuit etiam cum allato per canes venaticos pane (Angelicâ haud dubiè instigatione Homini DEI prospiciente) cibaretur. In ea escarum terrestrium tenuitate vel jejunitate, interiorum hominem opiparè saginabat, dulci orationis propè assiduo pabulo mentem nutriens: & jugis in cælestibus epulis per illustrationes divinas & benedictiones dulcedinis, quibus suavissimè perfundebatur; pensante DEO, de more, corporeæ tractationis imbonitatibus refertæ, damnum. Angeli super B. SIMONEM ascendentes ac descendentes, cavum illud frequentabant: & docente sanctum suum DEO, mixta ex mortali homine & immortalibus illis spiritibus schola constabatur; ut à Salviano *b.* de Moyse in Sina cum DEO colloquente, est proditum.

Quantæ capacitatis dicemus fuisse illud arboris cavum, non SIMONEM modò inquilinum: sed ipsum quoque DEUM & tot Angelicas turmas excipiens? Abietem tantæ crassitudinis, ut quatuor ulnas complectentium impleret, & æqualis propè crassitudinis cedrum Cypriam, Plinius *c.* describit. Qui item prædonum Germanorum, singulis arboribus cavatis homines ad triginta ferentibus navigantium, vastissimas arbores memorat. Vix tamen aliquo sit loco eavastitas præ amplitudine illius apud *d.* Indos occiduos castaneæ; quæ textor cum tetrina sua, totoque opificij apparatu inhabitabat: ejuisque concavum Equites octoni subibant, indeque nullo suo obstaculo prodibant; tanta erat vastissimæ arboris cavitas. Sed ego ampliore supra omnem comparisonem fuisse dixerim quercum illam; quæ sedem in ea SIMONE figente, DEO & cælestibus Aulicis proRegia fuit, instructa contra Satane acies propugnaculis; qualis illa apud Prussos patentissima quereus, præsidio firmata, & bellicis munimentis, validæ arcis instar, in longam belli remoram instructa, ut

D

memo-

tui Deiparæ impensè addictus. Duodennis in eremum secessit.

Vnde cognomen *Stock* illi adhæserit? Herbis ac pomis sylvestribus famem sedat: & sitim aquâ restinguit. *a. Lib. 1. Al. legor.*

Nonnunquam cælestis illi de pane propiciatur.

Angelorum consortio frequenter perfruitur. *b. Lib. de provident.*

Nota mirandam quarundam arborum crassitudinem.

c. Lib. 16. s. 40.

d. Acofta lib. 4. Hist. Ind. c. 30.

*In Europa
cap. 29.*

*Elias Sche-
dus de Dijs
German.
Syngram. 2.
c. 24.*

memorat Æneas Sylvius. In sua quereu longè alias acies fregit SIMON. Verè *Sanctiva* quereus, non illa Dryadarum ac Dryadum, execrandis sacrificijs dehonestata: & inde à rusticis (ut lex Luitprandi loquitur) nomine *Sanctiva* donata. Ne cujus verò fides titubet, circa SIMONIS in trunco commorationem diuturnam, procul ab omnibus suppetit exemplum asferre. Gerardus ex Diœcesi Colonienfi profectus in Ægyptum de consilio B. Lydvine, ibi reperit in vasta Ere- mo, cellulam in arbore structam, quam incoluit per annos 17. in re- rum omnium caducarum egestate, sed in ubertate caelestium delicia- rum. Vix sit reperire aliquid affinius ijs, quæ de B. SIMONIS seculo scribuntur. Lege sis Acta B. Lydvine lib. 2. cap. 11. Sanctus item B. longè ante tempora B. SIMONIS in saltu Beth, annosæ fagi veluti alvum, in modum fornicis cameratam, quæ hominem certum possit excipere, tanquam locum ab Angelis sibi præparatum, inhabitare de- legit, ut scribit in *ejus Actis* Theodoricus S. Trudonis Abbas, & ibi diutiùs hæssisset, nisi populorum frequentia illuc adventans, virum DEI captare sedem quietiorem coëgisset. B. SIMON nemine inter- pellante, cavum quod subierat, quietè incoluit & longè diutiùs.

33.

Adventus
Carmeli-
tarum in
Angliam,
divinitus
SIMONI in-
notescit.
Eorù san-
ctimoniã
illectus, ijs
aggregari
postulat.
Palæstinã
petit loca
sancta re-
ligiosè lu-
straturus.
In Carme-
lo delite-
scens man-
nã calcã

JAM complures annos in suo cavo hærentem SIMONEM, DEIPARA edocuit de adventantibus in Angliam è Palæstina Fratibus suis Filijsq; SS. vatis ELLÆ: magnã viris sanctimoniã & religione, in quorum cœtum cooptari ipsum placeret. Itaque de trunci suo cavo egressus, ad eos visendos festinavit. Nec longã cum eis assuetudine, adeò illos sibi devinxit, adeò ipse captus est eorum alloquijs, ut ad eos aggregari expetierit, & exoraverit. Aggregatus autem Spiritum DEI, quem per tempus diutinæ secessionis plenè hauserat, effudit in proximos; discurrens quaquaversum in magnum animarum bonum, & non exiguam dilatationem Ordinis Carmelitani; qui propterea SIMONIS præsertim operã, per Angliam universam optimo odore fragravit. Cùm verò subijisset animum sancta cupiditas, adorandi in loco, ubi steterunt pedes Domini, cum bona Majorum venia, migra- vit in Palæstinam. Spelæum Bethleemiticum, & sanctum Golgotha, & loca cætera Christi vestigijs signata, religiosè lustraturus. Quam universam peregrinationem, ex quo è navi exscendit, obivit nudipes. Passus animo locorum sanctorum cardinalibus Christi operibus illu- strum conspectu, CARMELUM subijt; ubi per annos aliquot, in exi-
gua

qua cella conclusus delituit, cælesti manâ per DEIPARAM sexennio refectus, ut graves Scriptorum à Delrio . notati prodiderunt.

Ibi velut manucodiata & avis cæli mystica, vitam exegit sanctissimam: multus imò totus, cum DEO ac Cælitibus, mundo nullus; donec inde digressus, & in Occidentem regressus, pristina amplificandæ apud proximos divinæ gloriæ studia resumpsit. Et extitit fructus laborum commensus zelo hominis DEI, cujus verba erant veluti stimuli, & quasi clavi in altum defixi, juxta b. Sapientem. Vnde non mirum quòd tantus fieret ab eo motus animorum, & tanta morum compositio in Auditoribus consequeretur.

Magnum quoque inde Ordini Carmelitano ornamentum accessit, imò & præsidium eo tempore peropportunum; ut præsertim depressum est in ea procella, quæ sedente ad Ecclesiæ clavum Honorio III. in Carmelitanum cœtum detonuit. Patres enim in Oriente, quidem perspectissimi, at in oris Occiduis vix noti, & pro recens exortis habiti, non levi turbine sunt exagitati; quasi peccassent in sanctionem Concilij Oecumenici, ob inductum citra assensum Pontificis Ordinem novum, cui extremum imminabat periculum; nisi HONORIUS per visum à DEIPARA edoctus, & de exitio crastinò duorum ex ardentioribus Ordinis hostibus admonitus, omnes obices perripisset, & urgenti negotium SIMONI confirmationem Ordinis pro voto concessisset; demiratus Viri pietatem, ac cælestem sapientiam.

Vnde litteras sciverit, qui non didicerat vel cavo abditus, vel in cella conclusus, vel gyrans per provincias, & in modum fulguris coruscantis discurrens; si quis in controversiam vocet, recolat *Quædam* illos, de quibus Raynaudus in *Bernardo Ape Gallix*, & in *Symbolis Antonianis*. Ijs annumeratus SIMON, quomodo Sapientiam citra humanum studium comparatam obtinuerit, dubitatione vacabit. Fuisse verò à Theologica doctrina optimè constitutum, idque apud omnes fuisse compertum, monstratur ex laurea Doctoris, quam in Oxoniensi Academia emeruit; cum urgentibus Sodalibus ad acceptandum illud publicum Doctrinæ testimonium, à lubentissimis Academiae Magistris delatum, juvandis cum majori authoritate proximis, ad mittendum censuit. Quid quòd emissis quoque in publicum Libris, inter Scriptorum Ecclesiasticos celebritatem est adeptus? Recensentur hæc B. SIMONIS Lucubrationes publico datæ apud Pitæum.

D 2

Canones

à Deipara reficitur.

a L. 2. Mag. disq. c. 21. in fin.

34.

Redit in Angliâ, & mirè DEI gloriâ animarumq; salutem promovet. b. Eccles. 12 Deiparâ cælitus jubente Honorio III. Carmelitarum Ordinem confirmat. Ejus æmulî repentinâ morte divinitus plebuntur.

35.

Cælitus doctissimè evasit.

Ac complures libros conscripsit.

Lib. de Scrip. provib. Anglic. ad an. 1265.

Canones cultus divini, libro uno comprehensi: Homiliarum ad populum de Christiana poenitentia, volumen unum: Vnum item Epistolarum ad Fratres: Ad Christiparam Virginem Antiphona.

278. 11.

Collat. 14.
cap. 16.

Verum laus doctrinae, nisi accedat vitae integritas & nitor, sordet apud DEUM, & ex Spiritus sancti oraculo, *circulus aureus in naribus suis, mulier pulchra & formosa*, id est, interprete Cassiano, qui animae ex scientia cultum in compositis moribus dehonestat, non secus facit, quam sus immunda aureum circulum naribus applicitum, in volutabro luti demergens, ac foedè conspurcans. Ideò SIMON eruditionem sacram, quā prænitebat, gemma sanctimoniae, quam studiosè in oculabat; tum demum commendabilem ratus esse sapientiam, cum morum compositione, & virtutum radijs colluceret; qui fuit semper sensus Sanctorum omnium verèque Sapientum.

36.

Eligitur in
Generalè
Ordinis.

PRÆ tam clara apud omnes fama sanctimoniae, tantà luce sapientiae, tanto divini honoris studio, & de sacri Ordinis profectibus sollicitudine, homo octogenario major, cum Generalia Ordinis Comititia haberentur, in Anglia, circa annum 1245. variant enim Auctores de hujusmodi Comitiorum tum tempore, tum loco. Ut ut sit in ijs Comitijs SIMON non admodum longo tempore intra sacrum Ordinem exacto, ut qui impleisset tempora multa, electus est in moderatorem Ordinis Generalem, magnà omnium consensione, uno ipso deprecante sarcinam, & quantum potuit satagente pro retinenda loci sui humilitate.

Legum Regularium observati-
onem, &
Deiparae cultum apud omnes sibi subditos mirificè promovet.

A Deipara singularis benevolentiae suae in suum Or-

doctus ad Ordinis fastigium expolire, & componere in sacro Coetu omnia, & ad Majorum sanctam aemulationem opportunè, improprietè accendere universos ac singulos pro munere institit. Sed nominatim affectum erga DEIPARAM altè in suorum cordibus defigi, quantà potuit accuratone satagit. Nihil ille quidem remiserat de suo flagrantissimo in DEIPARAM studio, quod cum lacte hauserat. Attamen ex quo sacro Coetui est adscriptus, & ex quo praesertim ad ejus clavum sedere coepit; sub DEIPARÆ tutelam & se privatim, & communiter Ordinem ardentissimo studio collocavit. Ut autem Praefecto sacrae Familiae, qui vacuum nomen non portet, nullo proprio sunt propria commoda, praesertim sibi concrediti communis boni, fovendi & amplificandi desiderio; illud praesertim ab amantissima sibi DEIPARA assiduis precibus exposcebat SIMON, ut pius affectus sui

erga

erga sacrum Cœtum, cui ipse præerat; & munimentum tutelæ perpetuò exhibendæ, assignare non gravaretur. Id quod maximè optandum habuit in tot Decumanis Ordini sacro infestis per averfam nonnullorum voluntatem, quorum in dies auctior concitatio timebatur.

NON defuit clientis sui humillimis votis DEIPARA. Itaque eum SIMON Cantabrigiæ esset, anno 1251. annis jam aliquot totius Ordinis præfecturam obiens, cælesti viso recreatus est. Obversans enim ei conspicuè DEIPARA, Angelicis stipata cohortibus, & coruscans splendore, qui solem ipsum perstringeret, auditas abs se voces renunciavit. Nec modo tutelam, qualemunque suam spondit, sed etiam benevolentissimè professa est, ascisci à se in filios quotquot in Ordinem adscripti, vel adscribendi, aut etiam adoptandi forent. Pignus autè tam singularis benevolentie à SIMONE precante experitum esse voluit Ordinis SCAPVLARE; sic affata fufum ingenua, & præ gaudio in pias lacrymas colliquescentem SIMONEM. *Dilectissime Fili, recipe tui Ordinis SCAPVLARE, mea Confraternitatis signum, tibi & cunctis Carmelatis Privilegium; in quo quis moriens, æternum non patietur incendium. Ecce signum salutis, salus in periculis, fœdus pacis, & pacti sempiterni.*

Tanti miraculi, subjungit celebris nostri cui scriptor, Aubertus Miræus (postquam jam dictam revelationè recensuerat) *namam excepit cum admiratione Orbis universus; veritatem confirmarunt summi Pontifices non pauci, Ioannes XXII. Clemens VII. Gregorius XII. Sixtus V. Gregorius XIV. Clemens VIII. &c. Sanctitatem coluerunt Reges, Principes, populi, qui in sodalitium seu Confraternitatem sacri huius Scapularis, passim in toto Orbe Christiano, non sine magno pietatis fructu curant adscribi.*

QUOD verò mox ex hoc facto, & tempore Originem ac incrementum sumpserit, sacri Scapularis Confraternitas in Anglia, & universa Europa, communis est traditio omnium Ordinis nostri Historiographorum, qui de ea scripsere, inter quos Segerus Pauli in *Chronologia vite S. SIMONIS Stock ad ann. 1251.* sic attestatur: *Ob præfatum tam nobile ac magnificum privilegium sacri habitus, siue Scapularis, quod DEIPARA Virgo S. SIMONI tradidit, per quod etiam mox eodem die illustria patrari coeperunt miracula, & vetustissima huius Ordinis Confraternitas, hæcenus B. Virginis MARIÆ de monte CARMELO nuncupata, renovari, propagari, ac*

dinam esse
feram pe-
tit, & obti-
net.

37.

Deipara
Angelis
multis co-
mitantibus
SIMONI
apparet, &
sacrum ei-
dem SCA-
PVLARE
confert.

Lib. de Or-
igine &
incremento
Ord.
Carmel.
cap. 6.

38.

Ex hoc fa-
cto & tem-
pore capit
antiqua
B. Virg. de
monte
Carmelo
Confrater-
nitas Sacra
Scapularis

nuncupari,
& mirificè
in Europa
propagari.

novo titulo sacri SCAPULARIS, insigniri cepit. Multi etiam Reges, ac Principes, præter vulgus innumerable, successivè eidem Confraternitati incorporati sunt: quos deinde ipsi quoque summi Pontifices, Cardinales, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, & alij ex Clero plurimi sunt imitati &c. de quibus nos infra part.

v. 1. cap. 111.

Omnis
conditionis,
sexus & æ-
tatis ho-
mines, per
omnes
Christiani
orbis par-
tes, olim
gestarunt,
ac hodie
gestant sa-
cerum Sca-
pulari.

Paulus quoque Zehentner illustris Societatis JESU Theologus & scriptor in Promontorio male spei, lib. 3. paragr. 13. num. 15, id ipsum testatur, & affirmat his verbis: Notandum venit, tamen si Deipara Virgo unum duntaxat SCAPVLARE tradiderit S. SIMONI: solere nihilominus plura alia, ad similitudinem illius accepti SCAPVLARIS Ordinem Carmelitarum diversis quoque Fidelibus in Ecclesia distribuere. Atque ita fatentur statim fecisse ipsum SIMONEM, nemine reclamante: deinde posteros ejus, approbantibus etiam Pontificibus & facultatem amplissimam concedentibus, ut Carmelita Fraternitates sub titulo B. Virg. & SCAPULARIS ejus erigere possint. Nec tantum hodie per Italiam, Germaniam, Belgium, aliasque Orbis partes, omni ætatis, sexus ac conditionis homines gestant collo appensum SCAPVLARE; sed etiam olim quoque idem facere receptum fuit Principibus personis. Nam & S. LVDOVICVS Gallie, & ODOARDUS Angliæ Reges &c. diu noctuque hoc Mariamæ favoris insigne protasse memorant. Hactenus ille.

Priusquam verò hujus Carmelo-Partheniæ Confraternitatis privilegia, ac beneficia, atque privilegiatæ hujus vestis prærogativas & excellentias discutere exponereque incipiamus, necessarium erit, ad ad obviandum, & satisfaciendum ingenijs quibusdam tumultuosis ac pruriginosis, atque à Mariana pietate alienis, quæ omnibus concutiendis, aut novandis, quælibet audere præsumunt, partim vocando in dubium, partim falsiloquij ac figmenti insimilando, necessarium inquam, atque operæ pretium erit, cælestis visi, doni, ac revelationis B. SIMONI nostro exhibitæ veritatem ac subsistentiam examinare, stabilire ac confirmare, quod in proximis capitibus præstabimus.

Quando,
ubinam, &
quomodo
obierit.
S. SIMON
STOCH?

Verum hoc antequam aggrediamur, juvat sanctissimum B. SIMONIS nostri decessum, locumque ac tempus ejus vel paucis subindicare. Cum ann. 1265. qui vitæ ejus (juxta P. Segeri Pauli Chronologiam) erat centesimus, pastoralis ex munere provinciæ Vasconie canobia visitaret, & Burdegalim attingisset, febris correptus fuit, in-gravescenteque morbo, sacrosancta Ecclesiæ Sacramenta, morituris præberi solita, maximo pietatis sensu recepit. Prænunciatis die, horaque

raque obitus sui, adstantem sibi Religiosorum coronam verbis tenerimis, ad eximium Deiparæ, Carmeli decoris & Dominae cultum, continuuq; gratitudinis erga eam studiū, ob collatū cælitus privilegiati Scapularis donū, certissimum amplissimæ affectionis ejus in Ordinem pignus, impensissimè cohortatus est. Et ut Mariana pietatis, (cujus innumera toto vitæ decursu ijs præbuerat heroica exempla) in ipsa quoque morte exhiberet, salutationem Angelicam, sibi semper dilectissimam, resitare cœpit, ac sub illis verbis, *nunc & in hora mortis nostræ*, immaculatam efflavit animam, die 16. Maij ann. jam dicti: quam non pauci è præsentibus ibidem Religiosis à serenissima Virgine Cælitum Imperatrice iuseipi, offerri & præsentari viderunt super sanctissimæ Triadi. Idem se conspexisse testati sunt paralitici duo, illo ipso tempore ab eo divinitus curati. Alij, teste Thoma Saraceno, *informatione 20. Historie sacre de Confratr. B. M. de mont. Carmel. part. I.* conspexere animam ejus, ineffabili cum gloria, inter Angelorum agmina sælos conscendere. Remansit corpus post transitū sanctissimæ animæ, formosum, suavissimum exhalans odorem, ad cujus sepulchrum complura celebriaque postmodum patrata fuere miracula.

Refert idem P. Thom. Saracenus de Simone adhuc infante ac lactente rem planè admirandam aliasque inauditam: quod scilicet matris ubera nunquam sugere voluerit, nisi prius vidisset ipsam flexis humi genibus Deiparæ Virgini per recitationem Angelicæ salutationis honorem cultumque exhibuisse.

Comme-
dat sibi ad-
stantibus
pietatem
& gratitu-
dinem in
Deiparam.

Mira in e-
jus transi-
tu, &c.

Hæc refert
ex Joan.
Cherone
Casanate
in *Paradis.
Carm. deca-
statu 4.
atq. 14.
cap. 16.*

Nota rem
admirandā
de illo ad-
huc infan-
te.

CAPUT VI.

*Pontificia Mariani Scapularis, S. SIMONI Stockio
cælitus collati, comprobatio.*

NONNULLIS visio ac revelatio, atque cum ea privile-
giati Scapularis S. SIMONI divinitus donati existentia,
& veritas sufficienter comprobari ac confirmari videtur,
ex famæ celebritate; quæ non modo per Angliam, ve-
rum etiam reliquas omnes Christianorum Regiones sparsa, vires ac-
quisivit eundo, adeoque increvit, ut ad nostra usque tempora perve-
nerit, ita ut nullum inter Catholicos sit regnum, nulla provincia,
urbs

39.

Quam ce-
lebris eva-
ferit in
universo
Orbe Ma-
riani Sca-
pularis
Confrater-
nitas.